

Og jeg kan heller ikke se, at de Argumenter, der ere anførte for det modsatte, skulde være afgørende. Naar der siges, at vi saa gøre to statsretlige Beføjelser gældende, som ikke kunne holdes ude fra hinanden, skønner jeg ikke rettere, end at vi dog godt kunne holde vor Deltagelse i Lovgivningen og vor Myndighed til at afgøre Valgets Gyldighed ude fra hinanden. At vi saa muligvis komme til modsatte Resultater, er kun en Følge af, at vi i det ene Tilfælde handle alene, medens vi i det andet Tilfælde maa have andre med, og naar vi ikke kunne faa dem med, ikke kunne faa Loven forandret. Men det udelukker os ikke fra at erklære et Valg for ugyldigt, som vi mene er i Strid med Grundloven. Saa siger man: Ja, men vi kunne ikke, naar vi have kasseret et Valg, paalægge Valgbestyrelsen at foretage Valget paa en anden Maade, Det have vi ikke Beføjelse til. Det tror jeg ogsaa er en Misforstaaelse. Lad os antage, at Afgørelsen af et Valg ikke, som det nu er Tilfældet, var henvist til Tinget, men til Retten, og at der saa forelaa en Højesteretsdom, som erklærede: Valgloven er ugyldig, fordi den er i Strid med Grundloven; da Valget ikke er sket i Overensstemmelse med Grundloven, selv om det er i Overensstemmelse med Valgloven, saa underkendes det. Saa vil jeg nok spørge, hvilken Myndighed turde saa modsætte sig at foretage Valg i Overensstemmelse med, hvad Højesteret saaledes havde udtalt? Naar der er Spørgsmaal om Grundlovens Forstaaelse, og der saa er en Myndighed, som indenfor sin forfatningsmæssige Kompetence har afgjort Spørgsmaalet med Hensyn til et vist foreliggende Forhold, saaledes at i det og det Forhold skulle ikke de og de Valglovsregler gælde, men der skal Grundloven gælde, saa mener jeg, at det er en given Sag, at Statsmyndighederne maa bøje sig. Og lige saa vist som ingen kunde modsætte sig en Afgørelse af Højesteret, lige saa lidt kan nogen modsætte sig en Afgørelse fra os, thi her ere vi Højesteret. Der staar ikke i Ministeransvarlighedsloven, at de ikke kunne paaberaabe sig en Højesteretsdom. Den ere de naturligvis pligtige til at efterkomme, naar Højesteret f. Eks. har erklæret en Lov for ugyldig, fordi den er grundlovsstridig. Der staar heller ikke, at man ikke kan paaberaabe sig Landstingets Afgørelse, naar vi have underkendt et Valg. Nej, naar den forfatningsmæssigt kompetente Myndighed har truffet en Afgørelse, at det og det

er berettiget, det skal iværksættes paa den eller den Maade, saa maa al anden Myndighed bøje sig derefter. Ellers er det Anarki. Naar den kompetente Myndighed har udtalt sig, maa det ske, saaledes som den i dette Forhold har begæret.

Jeg mener saaledes, at den rigtige Opfattelse ganske simpelt er den, at vi maa kassere dette Valg, fordi det vel er i Overensstemmelse med Valglovens § 85, men denne Bestemmelse selv er i Strid med Grundlovens § 40, sammenholdt med Valglovens §§ 82—84 om, at Valget skal foretages paa den Maade, at der kun sker een Afstemning; og at den, der faar Flertallet ved den Afstemning, er valgt. I Henhold hertil slutter jeg mig ganske til den ærede Ordfører for Udvalget.

P. G. C. Jensen: Det ærede Medlem, som nu talte, fremsatte den Betragtning, at man ogsaa ved Enkeltmandsvalg kan følge Reglerne om Forholdstalsvalg, og det begrundede han nærmere ved en Henvi- ning til Valglovens § 84. Det, det ærede Medlem i Særdeleshed fremhævede, var følgende: Der skal kun finde een Afstemning Sted, og naar den har fundet Sted, skal det relative Flertal straks være det afgørende. Det er aabenbart det, som det ærede Medlem finder er det afgørende for, om Enkeltmandsvalg skal kunne siges at finde Sted efter Forholdstalsvalgmaaden, men saa vil jeg tillade mig at gøre det høje Ting bekendt med, at det i saa Fald ikke blot er Landstingsvalgene, men ogsaa Folketingsvalgene, der foregaa efter Forholdstalsvalgmaaden. Thi efter Grundlovens § 32 skal der i enhver Folketingsvalgkreds kun vælges 1 af dem, der stille sig til Valg, og den, der har Flertallet, selv om det kun er et relativt Flertal, er valgt. Det ærede Medlem har udtrykkelig erkendt, at dette er Forholdstalsvalgmaaden, anvendt paa Enkeltmandsvalg, det er nok, at den, der faar et relativt Flertal, dermed er valgt. Følgelig, siger jeg, ere alle Folketingets Medlemmer valgte efter Forholdstalsvalgmaaden, men hvis dette var Tilfældet, kunde man virkelig, da man gav Grundloven, have sparet sig den Bestemmelse, der nu strides om, ifølge hvilken det kun er Landstingsmændene, der skulle vælges ved Forholdstalsvalg. Dette kan man ikke imødegaa ved at sige; Det var man ikke klar over, thi Loven af 2. Oktober 1855 havde netop en til § 84 svarende Paragraf. Den her fremhævede Konsekvens af det ærede Medlems Opfattelse forekommer mig netop at vise, at det